

lundby (Suel) igaar fortalte os, at han havde Efterretninger om, at de vare, at ikke blot den store tydske Nation, men ogsaa den nuværende tydske Regjering og, som jeg tør antage han ogsaa var sikker paa, fremtidige tydske Regjeringer nærede velvillige Følelser overfor os og kun ønskede at finde Leilighed til at give os tilbage, hvad vi endnu tro at have en Smule Retskrav paa, hvis det var rigtigt, ja, saa var Sagen ganske simpel, saa kunde vi meget let komme til Forstaelse i den Retning. Men det ærede Medlem oplyste os ikke om, hvorfra han har disse Efterretninger. Han omtalte vel en Korrespondance, der ligger før 1863; men mellem dette Tidspunkt og Nutiden ligger der jo en hel Historie, — Alt det, som vi maa opfatte som Uret og Uretfærdighed fra vor Nabos Side — saa jeg kan ikke tro, at han derpaa alene kan støtte en saadan Udtalelse. Hvad der foreligger officielt i denne Retning, kan jeg ikke opfatte saaledes; den sidste officielle Udtalelse af Oktober 1878 forekommer mig ikke at tilstede en saadan Fortolkning. Det, som særlig ligger til Grund for Adræsbevegelesen, er navnlig den Frygt, som jeg tror er almindelig i hele Befolkningen, at vor svage Armeestulde under en eventuel Krig savne ethvert befæstet Holdepunkt til at gjøre Modstand fra. Det ærede Medlem for Præstø Amts 6te Valgkreds anførte over, at der gik gjennem det foreliggende Lovforslag som en rød Traad Tanken om Kjøbenhavns Befæstning, og han var overhovedet imod, at man befæstede en Forsvarsplan paa at indskrænke sig til Sjællands Forsvar. Det er en Selvfølge, at det ogsaa for mig og os, som ikke holde paa Sjælland, er en mistroftig Følelse at vide, at vi i et saadant Tilfælde skulde være forsvareløse. Men det er meget rigtig fremhævet af den foregaaende ærede Taler, at man under vore Forhold ikke tør stille sig paa det Standpunkt at ville forsvare Alt, idet man derved let kommer til Intet at forsvare, og det er dog ogsaa, tror jeg, ubestrideligt, at ethvert Forsvar maa rette sig efter, hvor Angrebet maa antages at komme. Det kan jo lidt nytte, at det ærede Medlem vil forsvare for Exempel Møen, naar Sjænden slet ikke tænker paa at angribe denne N., men Sjænden derimod tænker paa at angribe Kjøbenhavn; og det bevises jo af Historien, hvilken overordenlig Betydning for vort hele Land et Forsvar af Kjøbenhavn har. Der er af en foregaaende Taler omtalt, hvilken Betydning Kjøbenhavns Forsvar havde 1659, jeg kan gaa videre, og henviser til dette Aarhundrede, nemlig til 1807, hvilken Betydning i modsat Retning det da havde, at Englænderne toge Kjøbenhavn. Hvad nyttede det os, at vi havde hele Armeen ovre paa Haløen. Freden blev dog sluttet, og den danske Flaade blev udleveret. Hvad Betydning havde det ikke i Aarene 1848—50 og i 1864, at Kjøbenhavn sølte sig tryk. Vi kunde dog, trods at hele Sylland var besat, længe holde

Krigen ud og sætte en haardnakket Modstand mod Angrebet. Jeg stiller mig derfor paa samme Standpunkt, som de Mænd stille sig, der have sat sig i Bevægelse for at indbringe Adresser her til Folkethinget i Forsvarssagen. Jeg tror, at der er Anledning til alvorligt at tage fat denne Sag. Jeg haaber, som det ærede Medlem fra Horsens (Bajer) forleden sagde, at det bliver ikke blot syvende, men ogsaa sidste Gang, at denne Sag bliver behandlet i det danske Folkething. Jeg haaber ganske vist, at det bliver sidste Gang, men ikke i den Forstand, hvori det ærede Medlem tog det, men saaledes at der kommer et frugtbart Resultat ud af denne Forhandling. Jeg vil i ethvert Fald haabe, at det ikke i den Forstand bliver sidste Gang, at det viser sig at være for sidste, at der bliver Spørgsmaal om at gjøre noget Alvorligt for Forsvaret. — Det Spørgsmaal, jeg særlig vilde tillade mig at fremdrage her, angaar Lovforslagets § 7, der omhandler Afbelingernes Garnisoneringsforhold. Denne Paragraf i Lovforslaget bestemmer, at der i Sylland og Fyn skal garnisonere 3 Brigader af Fodfolket og 2 Rytterregimenter samt det fornødne Artilleri. Det fremgaar altsaa deraf, at, da der for Tiden i Fyn og Sylland garnisonerer 3 Rytterregimenter, maa der foregaa Forandring i Garnisoneringsforholdene navnlig for Rytteriets Vedkommende, idet der kun bliver 4 Regimenter, af hvilke de to blive her paa Sjælland. Derhos tilføjer § 7 Følgende: „Krigsministeren bemyndiges dog til, naar Omstændighederne maatte kræve det, at gjøre Forandringer i de nævnte Garnisoneringsforhold“. Man spørger vistnok med Ræson: Hvad er Hensigten med denne Bemyndigelse, som den høitagtede Minister her forlanger af Lovgivningsmyndigheden, og naar man da søger Oplysning derom i Motiverne, vil jeg just ikke sige, at de ere overmaade klare. I Motiverne til § 7 hedder det nemlig saaledes: „Istedetfor den i den nuværende Hærlow indholdte Bestemmelse om, at Herrens Garnisoneringsforhold skulde bestemmes ved Lov, har man foreslaet indsat en almindelig Bemyndigelse for Krigsbestyrelsen til, naar Omstændighederne skulde gjøre det ønskeligt, at forandre de nu bestaaende Forhold. Alt slaa bestemte Garnisoner fast ved Lov er i og for sig ikke heldigt, da Forhold, som ikke kunne overses, let kunne komme til at gjøre Forandringer ønskelige, og det vilde være specielt vanskeligt i dette Tilfælde, da man vilde kunne blive nødt til at tage andre Hensyn end netop til, hvad der er gavnligt for Forsvaret af Landet, idet man vilde være bunden ved tidligere Forhandlinger med visse Kommuner, Forhold, som kun kunne afvikles efterhaanden og ved nye Forhandlinger“. Det fremgaar imidlertid af disse Motiver, at det ikke er Hensigten at knytte saadanne Forhandlinger med Kjøbenhavns Kommune, og Meningen maa altsaa være, at det er Garnisonsbyerne udenfor Kjøbenhavn, som denne Udtalelse i Motiverne har Hensigt